

- обмеженість часу проведення експертиз;
- будується діаграма Ісікави і починається обговорення;
- за знайдене рішення, його автори отримують винагороду.

Причинно-наслідковий діаграма застосовується, як правило, при аналізі збоїв, що призводять до найбільших втрат, дозволяє виявити причини таких збоїв і зосередитися на їхньому усуненні. При цьому аналізуються п'ять основних причинних факторів: інформація, людина, машина (обладнання), матеріал і метод робіт.

Таким чином, виявивши зайві витрати на підприємство за допомогою ФВА ми можемо їх виключити повністю або частково, після чого вивільнені кошти можна направити на розвиток інноваційної діяльності, тим самим вирішити проблему інвестування інноваційного проекту.

МАТВССВА Н.М., канд. екон.наук, доцент, Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

ДРОБОТОВА Є.М., студент, Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

ОСНОВНІ ЗАСОБИ ЕФЕКТИВНОГО ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЇ

Основними засобами ефективного впровадження інновації є наступні центри: технопарки, технополіси і фірми-інкубатори.

Технопарк – це територіально відокремлений комплекс, заснований на базі провідного університету, що включає в себе наукові установи, промислові підприємства, інформаційні сервіси та виставкові комплекси, комфортні житлово-побутові умови.

Технополіс – це науково-промисловий комплекс, створений для виробництва нової прогресивної продукції або розроблення нових наукоємних технологій на базі тісних відносин з університетами і науково-технічними центрами. У ньому поєднуються наука, техніка і підприємництво, здійснюється тісне співробітництво між академічною наукою, підприємцями, місцевими і центральними органами влади.

Крім технопарків і технополісів, на ринку діють так звані бізнес-інкубатори, які займаються реалізацією будь-якого проекту, за якими є можливість отримати прибуток.

Фірма-інкубатор – це організаційна структура, мета якої – створення сприятливих умов для ефективної діяльності новоутворених малих інноваційних фірм, які реалізують нові наукові ідеї-інновації. Вона може надавати таким фірмам приміщення та необхідне обладнання на певний період, забезпечуючи їх консультаціями з економічних та юридичних питань на пільгових засадах, організувати інформаційне та рекламне забезпечення. Інкубатор проводить також експертизу інноваційних проектів (науково-технічну, економічну, комерційну), веде пошук інвесторів та дає їм певні гарантії, надає можливість скористатися своїм досвідним виробництвом і цим допомагає інноваційним малим підприємствам легше виживати в межах інкубаторів, ніж поза ними [1].

Формуючи інфраструктуру підтримки малого та середнього підприємництва шляхом сприяння створенню бізнес-інкубаторів та бізнес-центрів, органи місцевого самоврядування можуть отримати додаткові ресурси й переваги у сфері розвитку

своїх регіонів. Створюються нові робочі місця як у адміністрації самого бізнес-інкубатора, так і в розміщених на його території підприємствах.

Подальший розвиток бізнес-інкубування в Україні неможливий без розробки і прийняття Типового положення про бізнес-інкубатор. Проте, безумовно, навіть розробка і прийняття такого регуляторного акта не розв'яже головного питання – створення всебічних сприятливих умов для розвитку мережі бізнес-інкубаторів в Україні [2].

На мою думку, доцільно реалізувати бізнес-інкубатори у вищих навчальних закладах. Прикладом є Харківський національний університет міського господарства імені О.М.Бекетова. 3 червня відбулося відкриття Бізнес-інкубатора в рамках реалізації проекту «Бізнес-інкубатор для студентів, викладачів і бізнесу». Даний проект дуже важливий і необхідний для підтримки підприємницьких ініціатив студентів для професійного зростання та можливості отримання першого робочого місця шляхом створення власного підприємства [3].

Список використаних джерел: 1. Волков О.І. Економіка і організація інноваційної діяльності / Волков О.І., Денисенко М.Г. : [Підручник]- ТОВ Видавничий дім "Професіонал", 2004. – 960 с. 2. [http://pidruchniki.com/] Конспект лекцій на тему «Інвестиційна діяльність» 3. [http://www.kname.edu.ua/] Офіційний сайт ХНУМГ імені О.М.Бекетова.

ДУШЕНКО Ю.В., магістрант кафедри менеджменту організацій ІНЕМ НУ «ЛП», м. Львів

ЛАКІЗА В.В., ст. викл. кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва ІНЕМ НУ «ЛП», м. Львів

ОСОБЛИВОСТІ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Як свідчить світовий досвід, прискорений економічний розвиток країни на сучасному етапі стає неможливим без ефективного розвитку інноваційного процесу. Сутність інноваційного процесу полягає у створенні, поширенні та використанні нововведення [1, с. 47]. Специфіка реалізації інноваційного процесу в регіонах України, що спостерігається за останнє десятиріччя, не відповідає стратегічним завданням її розвитку, зберігається відставання розвитку країни в цілому від провідних країн світу, посилюються диспропорції в інноваційному розвитку між регіонами всередині країни [2, с. 55]. Кількість промислових підприємств, які впроваджують інновації, протягом останніх років знаходиться в межах 12–14 % їх загальної кількості, що набагато менше, ніж у провідних інноваційних країнах [3].

Державна підтримка розвитку інноваційного процесу здійснюється шляхом бюджетного фінансування, податкового стимулювання, кредитування тощо. В даний час відбувається зміна напрямку інноваційного процесу від традиційного до зворотного, коли розробка та впровадження інновацій здійснюється за кошти замовників [4]. Разом із тим, забезпечення реального впливу на розвиток інноваційного процесу покладається на державні, галузеві та регіональні інноваційні програми.

Вирішальну роль у розвитку інноваційного процесу відіграє інноваційна інфраструктура, елементи та складові якої призначені забезпечувати його на всіх етапах. Зокрема, виробничо-технологічна та фінансова підсистеми інноваційної інфраструктури забезпечують підтримку інноваційного процесу головним чином на